

Nedeljni utisak

DRAGOLJUB ŽARKOVIĆ glavni urednik nedeljnika „Vreme“

Sumorne slike

Kad budu gotovi rezultati popisa, stanje će verovatno biti još gore od ovoga kakvo je sada: od nešto preko sedam miliona stanovnika broj zaposlenih je oko milion i osam stotina hiljada, stopa zaposlenosti je tek nešto preko 36 odsto, prosečna starost je 41,2 godine, prirodni priraštaj je u minusu 4,6 odsto, stopa smrtnosti je 14,2 odsto. U Srbiji više od 700.000 ljudi živi ispod granice siromaštva, 728.653 je nezaposlenih, 373.902 penzionera prima penziju ispod iznosa od 11.000 dinara, a oko 353.000 stanovnika živi sa manje od 8000. (Izvor: Republički zavod za statistiku Srbije; april 2011.g.)

Kupovna moć građana Srbije je četiri puta manja od kupovne moći prosečnog stanovnika EU. U Srbiji na jednog penzionera ide 1,1 zaposleni. U Evropi na jednog penzionera idu tri zaposlena i Evropska komisija je zbog ovakve proporcije jako zabrinuta. Oko 80.000 firmi je u različitim oblicima blokade, a ima oko 66.000 preduzeća čiji su računi blokirani, što znači da nisu finansijski sposobna za poslovanje. Te firme su potencijalni kandidati za stečaj.

Trenutno je oko 22.000 preduzeća spremno za likvidaciju. Od početka 2011. do kraja aprila iste godine, oko 5.500 firmi otišlo je u stečaj.

Da li da nabrajam dalje? Sumorne slike mogu se množiti i na mikroplanu: svako malo neko nekog opljačka, ubije, množe se nepočinstva... Reforme tamo i gde ih ima, najčešće pod pritiskom volje da položimo svakovrsne evropske testove, još ne daju rezultate.

Vlada liči na raštimovan orkestar u kome se ministri više bore za rejtinge u prevremeno zahuktaloj izbornoj kampanji, nego na skladan tim kome se veruje. Kad je tako, onda ne čudi ocena Rasima Ljajića da je vlada ucenjena: od velikih i od malih, iznutra i spolja.

Javnost je, u svim svojim pojavnim oblicima, uspavana i tabloidizirana. Izbegavaju se krupne teme, demonstrira se površnost, netrpeljivost prema svim oblicima manjina, a kritikę se fokusira ka jednom čoveku - Borisu Tadiću.

Dobar deo tereta sam je sebi natovario na vrat širokim tumačenjem sopstvenih ovlašćenja, ali ključno pitanje jeste da li on poslove i odluke može da delegira i nekom izvan stranačkih i savetničkih krugova u kojima se najčešće kreće. On bi morao da bude taj koji će da inicira ozbiljnu raspravu o stanju u društvu.

Političari, kao i pred svake izbore „recituju i pevaju“, popovi popuju, muftije mute, univerzitet čuti, SANU briše prašinu

sa starih knjiga, sudije ratuju oko toga ko i zašto (ni)je reizabran, privrednici više brinu o sopstvenoj koži nego čak i o poslovima, uplašeni da će se preko njihove grbače i novčanika voditi izborna kampanja... Postajemo atomizirano društvo, društvo rascepanih čutljivaca koje sve manjem krugu ljudi prepušta sve više posla. Srbija liči na kutiju šibica koju može da upali i manje trenje od događaja na severu Kosova.

